

Krigen.

—o—

Det kom som Lyn fra Himmel
en dejlig Sommerdag,
og Jordens glade Vrimmel
den skjælv for Krigen Brag.
I Rædsel Kvinder gyste,
og Mænd de hviskede: Krig!
thi Sommersolen lyste
paa Baal og Brand og Lig.
Hvor før i blide Drømme
Smaablomster venligt stod,
nu rinder stride Strømme
af Blod! — Blod! — Blod!

Der kæmpes og der strides,
hvor Uvejret gaar hen,
der hulkes og der lides
i tusind, tusind Hjem.
— Et Ragnarok af Smerte,
af Sorg, af Angst og Nød,
et Skrig — Europas Hjerter
bløder! — Død! — Død!

Over Danmarks Sletter
gaar et angstfuld Gys,
tunge Drømmenætter
frygte Dagens Lys.
Vil os Fjenden række
kolde Panserhaand,
ja, vil Krigen lægge
om os blodrødt Baand.

— — — — —
End i mørke Nætter
ser vi Drømmelyn,

men naar Mulmet letter,
blegner Nattens Syn.

— — — — —
over Danmarks Sletter
viger Drømmesyn.

Naar Vintren kommer barsk og kold
med Krigen dystre Følge,
den klamme Dyrtid, der med Vold
gaar over Land og Bølge,
naar Arbejdsløsheds haarde Kno
paa Smaafolks Døre banker,
og Nøden strækker frem sin Klo
til Gru for alles Tanker,

— — — — —
med sorgfuld Bøn da Øjne to
tit taareblændet vanker.

— — — — —
Men du, som ej for Savn og Nød
har nødig selv at grue,
og du, hvis Barn kan sund og rød
ty ind i lune Stue,
o, tænk paa dem, der gysende
maa høre Stormen tude,
ja, tænk paa Barnet frysende
bag kolde, frosne Rude, —

— — — — —
paa Smaafolks Hjem derude.

Kom, lad os tørre Taaren
af Barnets vaade Kind,
kom, lad os lokke Vaaren
i fattig Stue ind;
thi Arnens muntre Lue
den giver Hjemmet Fred,
selv allermindste Grue

maa ikke savne Ved.
Hjem, Hjem, hvert fattigt Hjem,
ja, selv en enlig Stue
er jo et lille Hjem.

E. H.

Litteratur.

—o—

Selma Lagerlöf: *Kejseren af Portugalien*, en Värmlands Historie.
G. B. N. F.

Som en Vaarflod, flommende over
sine Bredder af alle de smaa, snak-
somme Vandløb, den har taget op
undervejs paa sin Fart fra Tinderne
ned imod Menneskenes Boliger i Da-
len, saaledes brød Selma Lagerlöf en
Dag ind i Nordens Litteratur med
Gösta Berlings Saga og sejrede med
det samme. Hun tog ligesom Vejret
fra alle Bogmarkedets Vejere og Prø-
vere, det, hun bød dem, var aldrig
budt dem før, de justerede Maal.
som de kom løbende med, passede
slet ikke paa denne Roman, som slet
ikke var en Roman, men en Kæde
af lutter smaa særskilte Romaner,
paa dette Digt, som ikke var et Digt,
men et Fossefald af inspireret Pro-
sa. — »Den Slags Bøger skriver man
kun en Gang,« var der kyndige Folk,
som sagde. »Efter den Sejr har hun
ikke flere Sejre at vente.« De Folk
vidste ikke, af hvor mange smaa

fortsætte de botaniske Studier, som
hun og han i fredelig Tider havde
drevet sammen. I Portnerens ven-
lige Kone fandt hun snart en hengi-
ven Ven. Da Heden i Juli Maaned
blev hende uudholdelig, og Solstra-
lerne paa de hvide kalkede Vægge
pinte hendes Øjne, tilbød Madame
Bouchard — saaledes hed Portner-
kone — hende at tilbringe Efter-
middagene i hendes renlige og hyg-
gelige Stue, hvilket hun med Tak
tog imod. Hun unddrog sig derved
nogle Timer om Dagen at leve i
umiddelbar Nærhed af det brogede
Selskab af protistuerede Kvinder,
Mordersker, Falskmøntnere og an-
den Bærme, som fyldte Størstedelen
af Cellerne paa hver Side af de lan-
ge, snevre Korridorer. Hver Celle
var om Natten aflaaet, men om
Morgen stak en raa og hæsli-
g Fangevogter sit frastødende Ansigt
ind ad Døren til hver især for at se
efter, om Fangen var staaet op. Se-
nere samledes Fangerne i Gangene,
paa Trapperne, i den lille Gaard el-

ler i en fugtig og daarlig ventileret
Sal. Det siger sig selv, at Madame
Roland blev i sin Celle, for ikke at
høre paa de gruopvækkende Samta-
ler, som førtes mellem disse elendige
Skabninger, men helt væge sig mod
at Lyd derude fra trængte ind til
hende, kunde hun ikke. Den Fløj af
Bygningen, som husede de mandli-
ge Fanger, havde nemlig sine Vin-
duer vendende lige imod Vinduerne
i den kvindelige Fløj, og fra Vindu
til Vindu førtes der mellem Fanger-
ne af begge Køn en Underholdning
i Ord og Fagter, som trods enhver
Beskrivelse.

De Timer, Madame Roland til-
bragte i Madame Bouchards Stue,
var hende derfor en sand Veder-
kvælgelse; men for at slippe derhen
og tilbage igen, maatte hun passe-
re de frygtelige Korridorer, og den-
ne Vandring var saa ubehagelig, at
Madame Bouchard tilsidst fik ind-
rettet det saaledes, at Madame Ro-
land fik et andet Værelse umiddel-

bart under hendes eget og langt
borte fra Korridorerne.

Det var nu ikke længer den af-
skyelige Fangevogter, som stak sit
hæslige Ansigt ind af hendes Dør
om Morgen, men den milde og
venlige Portnerkone, som kom og
spurgte, om der var et eller andet,
hun ønskede. I det nye Værelse
var der en Kamin og Skabe, hvori
hun kunde anbringe sine forskellige
Sager. Madame Bouchard havde stil-
let en Jasmin foran hendes Vindu;
dens hvide Blomster skjulte Gitte-
rets Stænger og fyldte Værelset med
Vellugt. Ogsaa et Klaver havde hun
ved sin Venindes Hjælp faaet sig
anskaffet og kunde nu dele sin Dag
mellem Læsning, Skrivning, Tegning
og Klaverspil. Hun følte sig ikke
længere som Fange, men snarere
som Pensionær. Her i Fængslet
modtog hun saa den 9. Juli Budska-
bet om, at den 25aarige Charlotte
Corday havde dræbt Marat, Apos-
telen for Mord og Røveri, som
Madame Roland kaldte ham. Med